

ข้อเสนอแนวทางการปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศ

โดย

ดร.ธนิต โสรัตน์

รองประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง
สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

เมษายน ๒๕๕๗

ข้อเสนอแนวทางการปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศ

จัดทำโดย ดร.ธนิต โสรัตน์

คณะกรรมการเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

10 เมษายน 2557

หลักการและเหตุผล

ความขัดแย้งทางการเมืองในประเทศไทยอันที่จริงมีมาตั้งแต่ปี 2550 และต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายปีมีการจัดตั้งเป็นขบวนการดึงภาคประชาชนเข้าเป็นแนวร่วมสนับสนุน มีแบบแผน-การบริหารจัดการและแหล่งเงินทุนสนับสนุนจนพัฒนาในลักษณะสถาบันทางการเมือง มีการแยกประชาชนออกเป็นฝ่ายต่างมีความเชื่อที่แตกต่างกัน จนประเทศตกอยู่ในความขัดแย้ง และเป็นกับดักทางการเมืองหาทางออกไม่ได้อย่างที่เป็นอย่างในปัจจุบัน วิกฤติการเมืองในประเทศไทยกลายเป็นปัจจัยเสี่ยงซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจไทยมากที่สุดเมื่อเทียบกับปัจจัยอื่นๆ โดยเฉพาะในครึ่งปีแรกของปี พ.ศ. 2557 สอดคล้องกับรายงานของธนาคารโลกและกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) รวมทั้งสถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือที่สำคัญของโลก เช่น Fitch Ratings และ Moody's Investor Service รวมทั้งธนาคารแห่งประเทศไทย ต่างมีความวิตกเกี่ยวกับปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองจะเป็นปัจจัยฉุดเศรษฐกิจไทยอย่างรุนแรง โดยเฉพาะในประเด็นสัญญาณทางทางการเมืองจากการที่ไม่มีนายกรัฐมนตรีบริหารประเทศ อย่างไรก็ตามในปลายเดือนพฤษภาคม 2557 สถานการณ์ได้เพิ่มความเสี่ยงที่จะเกิดเหตุความรุนแรง จนฝ่ายทหารได้มีการประกาศกฎอัยการศึกเพื่อให้มีกระบวนการจัดการแก้ไขปัญหาของประเทศ ซึ่งน่าจะทำให้เกิดช่องทางที่จะยุติปัญหาความขัดแย้งและมีแนวทางในการที่จะต้องปฏิรูปประเทศทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม เพื่อให้ประเทศไทยสามารถก้าวผ่านปัญหาวิกฤติการเมืองได้อย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ทางคณะกรรมการเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้มอบหมายให้ ดร.ธนิต โสรัตน์ ในฐานะรองประธานคณะกรรมการเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ในการรวบรวมประเด็นจัดทำข้อเสนอแนะ โดยมีการรับฟังความคิดเห็นร่วมกับหน่วยงานต่างๆ เพื่อจัดทำเป็นข้อเสนอแนะแนวทางการปฏิรูปประเทศไทย ปรากฏรายละเอียดอยู่ในรายงานฉบับนี้ อนึ่ง ข้อเสนอที่ปรากฏอยู่ในรายงานฉบับนี้เป็นการจัดทำก่อนที่ทางสภาที่ปรึกษา จะมีการตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อศึกษาการปฏิรูปประเทศ ซึ่งขณะนี้กำลังอยู่ระหว่างการศึกษา

ข้อเสนอแนะแนวทางปฏิรูปเศรษฐกิจของประเทศ

1. การปฏิรูปเศรษฐกิจให้ปลอดจากการครอบงำของภาคการเมือง

(1) พรรคการเมืองและรัฐบาลจะต้องไม่เข้าไปกำหนดนโยบายประชานิยม เพื่อบิดเบือน ราคาสินค้าและต้นทุนของภาคเศรษฐกิจจริง ทั้งภาคอุตสาหกรรม บริการ เกษตรกรรม

(2) ต้องกำหนดเป็นกฎหมายให้รัฐบาลมีหน้าที่สนับสนุนการแข่งขันอย่างเสรี โดยไม่เข้าไปแทรกแซงราคาหรือต้นทุนของภาคเอกชน และต้องไม่สนับสนุนให้เกิดการผูกขาด เอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจใดธุรกิจหนึ่ง

(3) จะต้องมีการปฏิรูประบบการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐฯ ต้องมีความโปร่งใส ควรนำระบบ E-Auction มาใช้อย่างเป็นระบบ ไม่ให้มีการล็อกสเปคหรือฮั้วราคา โดยบุคคลภายนอกสามารถตรวจสอบทั้งการขออนุมัติและเข้าถึงข้อมูลได้ทางอินเทอร์เน็ต

(4) ควรจะมีการปฏิรูประบบเศรษฐกิจให้ปลอดจากการครอบงำทางการเมือง เช่น นโยบายค่าจ้าง ควรให้เป็นไปตามกลไกตลาดและเป็นเรื่องของคณะกรรมการไตรภาคี ในด้านโทรคมนาคม การสื่อสาร รวมทั้งด้านกระจายเสียง-กิจการโทรทัศน์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเติบโต ทางเศรษฐกิจและพัฒนาประเทศ ควรสนับสนุนให้เกิดการแข่งขันอย่างเสรี อีกทั้ง การแก้ไขข้อบังคับที่สามารถให้ทุกกลุ่มธุรกิจมีโอกาสเข้าถึงการประมูล

(5) ต้องทบทวนโครงการรับจำนำข้าว เพราะหากดำเนินการต่อจะส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันในการส่งออกของข้าวไทย หากประสงค์จะช่วยเหลือเกษตรกรชาวนาควรหาวิธีการอื่นๆ ซึ่งไม่กระทบต่อโครงสร้างราคาและคุณภาพของสินค้าเกษตร

(6) การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานจะต้องมีการศึกษา ทั้งเชิงพาณิชย์ การใช้ประโยชน์ และผลกระทบต่อหนี้สาธารณะของชาติ รวมทั้งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน โดยจะต้องผ่านการศึกษาของหน่วยงานรัฐที่เกี่ยวข้อง รวมถึงผ่านความคิดเห็นของทุกภาคส่วน

(7) การปฏิรูปไม่ให้เกิดการเมืองเข้ามาครอบงำภาคเศรษฐกิจ โดยเฉพาะเกี่ยวโครงการประชานิยม อาจจะออกมาเป็นกฎหมายหรือให้ กกต. ออกเป็นข้อห้าม ว่าพรรคการเมืองหรือรัฐบาลจะสามารถดำเนินการได้ในระดับใด เช่น การที่พรรคการเมืองกำหนดนโยบายค่าแรงขั้นต่ำเป็นนโยบายหาเสียง

2. การปฏิรูปรัฐวิสาหกิจให้ปลอดจากการเมือง

(1) รัฐวิสาหกิจให้ปลอดจากการครอบงำทางการเมือง ที่ผ่านมา ทั้งประธาน กรรมการ รวมทั้งผู้บริหารระดับสูง ส่วนใหญ่ถูกแต่งตั้งมาจากรัฐมนตรีหรือรัฐบาล ทำให้การเมืองเข้ามาครอบงำในรัฐวิสาหกิจ ขาดความเป็นอิสระในการบริหารจัดการ

(2) รัฐวิสาหกิจต้องยึดถือผลประโยชน์ของประเทศ การบริหารกำกับรัฐวิสาหกิจของภาคการเมืองต้องใช้หลักธรรมาภิบาล ที่ผ่านมารัฐวิสาหกิจบางแห่งถูกใช้เป็นแหล่งหาผลประโยชน์ หรือเกื้อกูลให้กับพรรคการเมือง รวมทั้งพวกพ้องของนักการเมือง โดยเฉพาะเกี่ยวกับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจเข้าตลาดหลักทรัพย์ จะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการตั้งรัฐวิสาหกิจ มากกว่าผลกำไร

(3) ความโปร่งใสของรัฐวิสาหกิจ เนื่องจากรัฐวิสาหกิจบางแห่งถูกใช้เป็นเครื่องมือสนับสนุนนโยบายประชานิยมของพรรคการเมือง ทั้งการจัดซื้อ จัดจ้างที่ไม่จำเป็น หรือการปล่อยสินเชื่อในธนาคารของรัฐ ให้กับกลุ่มผลประโยชน์ของนักการเมือง ทำให้ส่งผลกระทบต่อสถานะความมั่นคง และหรือผลประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจ

3. ส่งเสริมความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรม ประเทศไทยใต้บริบทของการเปิดเสรีการค้าภายใต้กรอบต่างๆ

(1) การพัฒนาภาคอุตสาหกรรมเพื่อเป็นแหล่งรองรับการจ้างงาน ในอนาคตทั้งที่มาจากระบบการศึกษา และไหลออกจากภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรมจึงจำเป็นต้องพัฒนาความเข้มแข็งในการรองรับแรงงาน ที่ในอนาคตจะไหลกลับจากภาคเกษตรรวมถึงแรงงานใหม่

(2) การปฏิรูปภาคอุตสาหกรรมจำเป็นต้องปฏิรูปทั้งโครงสร้างอุตสาหกรรม ด้านสถาบันการศึกษากฎหมายและภาษีซับซ้อนรวมถึงด้านสิ่งแวดล้อม

(3) การส่งเสริมเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่แข่งขันได้ ส่งเสริมอุตสาหกรรมสีเขียว รวมถึงด้านโลจิสติกส์ และโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อลดต้นทุนการผลิต รวมถึงการส่งเสริมพัฒนาอุตสาหกรรมแบบคลัสเตอร์ เชื่อมโยงทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ

(4) การส่งเสริมการลงทุนของนักลงทุนไทยทั้งรายใหญ่และเอสเอ็มอีให้สามารถไปลงทุนในต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะประเทศ CLMV และประเทศใกล้เคียงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(5) การสนับสนุนการเข้าถึงข้อมูลด้านการลงทุนทั้งด้านข้อมูล ด้านอำนวยความสะดวกของนักลงทุน ด้านการเงิน รวมทั้งการพิจารณาภาษีซ้อนของการนำกำไรกลับประเทศ

(6) การปฏิรูปการบริหารทรัพยากรมนุษย์ และภาคอุตสาหกรรมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งต้องใช้เทคโนโลยีที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

(7) การแก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานของภาคอุตสาหกรรม โดยต้องทำอย่างเป็นระบบ และการปฏิรูปประสิทธิภาพแรงงานไทยด้วยการยกระดับเป็นแรงงานทักษะสาขาต่างๆ โดยกำหนดคุณวุฒิวิชาชีพ ซึ่งจะทำให้ไม่จำเป็นจะต้องมีค่าแรงขั้นต่ำ ซึ่งภาคการเมืองจะได้ไม่นำไปใช้เป็นนโยบายหาเสียง

(8) การเพิ่มผลิตภาพแรงงานหรือ Productivity เนื่องจากแรงงานของไทยในอนาคตจะมีอัตราค่าจ้างที่สูง การเพิ่มผลิตภาพแรงงานจึงมีความสำคัญ

4. ปฏิรูประบบเกษตรแผนใหม่

(1) การเพิ่มรายได้เกษตรกรอย่างยั่งยืน จะต้องเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร และประสัตรู รวมทั้งประมง ด้วยการให้มีการแปรรูป โดยเฉพาะด้านการส่งออกซึ่งพบว่าประมาณร้อยละ 76 อยู่ในภาคอุตสาหกรรม ขณะที่สินค้าเกษตร ประสัตรูและประมง มีตัวเลขอยู่ในภาคส่งออกเพียงร้อยละ 9.94 โดยที่ผ่านมาราคามีการผันผวน ซึ่งปีที่ผ่านมาสินค้าเกษตร ส่งออกติดลบเชิงเงินบาทถึงร้อยละ -5.04 จำเป็นที่จะต้องพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรให้มีสัดส่วนที่สูงขึ้น จากปัจจุบันที่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 7.57 ของการส่งออกทั้งหมด

(2) การมียุทธศาสตร์การแปรรูปสินค้าพืชเศรษฐกิจ จะต้องมีการเชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมแบบคลัสเตอร์ เช่น อ้อยและปาล์มน้ำมันไปสู่พลังงานทดแทนรูปแบบต่างๆ หรือไบโอพลาสติก ขณะที่ยางจะต้องมีการพัฒนาไปสู่การแปรรูปลดสัดส่วนการส่งออกในรูปของยางที่เป็นวัตถุดิบให้มากที่สุด และข้าวควรส่งเสริมวิจัยในการแปรรูปให้เป็นอาหารสำเร็จรูปในรูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มมูลค่า

(3) การปฏิรูปประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตร ทั้งด้านเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดการใช้แรงงาน รวมทั้งการพัฒนาพันธุ์พืชและพันธุ์ประสัตรูให้เหมาะสมกับพื้นที่และตรงกับความต้องการของตลาด

(4) การแก้ปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคเกษตร โดยการให้มีการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวอย่างเป็นระบบ โดยการศึกษาจากประเทศต้นแบบ เช่น ประเทศอิสราเอล จอร์แดนและไต้หวัน เป็นต้น

(5) การลดต้นทุนส่วนสูญเสียการควบคุมคุณภาพของสินค้าเกษตร รวมถึงการทำเกษตรสีเขียว ด้วยการส่งเสริมการใช้ปุ๋ยและยาฆ่าแมลงที่ผลิตจากชีวภาพไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

(6) การวางแผนการผลิตล่วงหน้าและการจัดโซนนิ่ง พื้นที่การเกษตรให้เหมาะสมกับพืชแต่ละชนิด โดยเฉพาะข้าวและยาง รวมทั้งมันสำปะหลัง และส่งเสริมความเข้มแข็งของวิสาหกิจชุมชน เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม

(7) การส่งเสริมและพัฒนาเครื่องมือบริหารความเสี่ยงสินค้าเกษตร เช่น ตลาดล่วงหน้าสินค้าเกษตร รวมทั้งแนวทางการผลักดันตราสารอนุพันธ์สินค้าเกษตร เป็นต้น

(8) การให้มีระบบแบ่งปันผลประโยชน์เกษตรกรกับอุตสาหกรรม โดยแบ่งออกเป็นคลัสเตอร์ เช่น ข้าวกับโรงสี ชาวสวนยางกับอุตสาหกรรมแปรรูปยางแผ่นและยางแท่ง โดยจัดให้มีหน่วยงานของรัฐเข้ามารับผิดชอบร่วมกับภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกร โดยนำกรณีศึกษาสำนักงานอ้อยและน้ำตาลเป็นต้นแบบ

5. การปฏิรูปภาคการท่องเที่ยว

(1) การกู้ภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยว หลังจากได้รับรัฐบาลชุดใหม่ จะต้องเร่งทำแผนกระตุ้นการท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวของไทยในสื่อต่างประเทศ รวมทั้งการจัดโรดโชว์ และการส่งเสริมการตลาดภาคท่องเที่ยวทั้งระบบ รวมถึงการจัด Theme Tourism รองรับเทศกาลต่างๆของไทย

(2) เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันการท่องเที่ยวของไทย ซึ่งตกไปอยู่ในอันดับ 3 ของอาเซียน โดยประเทศมาเลเซียได้แซงไทยขึ้นมาเป็นอันดับ 2 ซึ่งจะต้องเป็นการปรับทั้งระบบ ตั้งแต่สนามบินทั้งสนามบินหลัก และสนามบินในต่างจังหวัด รถแท็กซี่สำหรับนักท่องเที่ยวให้ต่างจากรถรับจ้างปกติ การดูแลแหล่งท่องเที่ยว การขึ้นทะเบียนร้านอาหาร ร้านค้าสำหรับนักท่องเที่ยว รวมทั้งจัดเกรดโรงแรมและอื่นๆ เพื่อไม่ให้เป็นการเอาเปรียบนักท่องเที่ยว

(3) การปฏิรูปแหล่งท่องเที่ยวที่เสื่อมโทรม ทั้งจากการสภาวะแวดล้อมซึ่งเกิดจากการรुक้าของชุมชน การจัดระเบียบหาบเร่แผงลอย ซึ่งรุก้าเข้าไปในพื้นที่ท่องเที่ยว รวมถึงการจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยวที่มีธุรกิจนอกระบบ หรือมีกลุ่มอิทธิพลทั้งจากคนไทยและต่างชาติ เข้าไปครอบงำ จนนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพไม่กล้าเข้าไปในพื้นที่

(4) การท่องเที่ยวต้องเชื่อมโยงกับชายแดน ซึ่งประเทศไทยในฐานะเป็น HUB ของภูมิภาค นอกเหนือจากสนับสนุนให้เกิดความคล่องตัวด้านโลจิสติกส์ สำหรับสินค้า จะต้องส่งเสริมด้านนักท่องเที่ยวที่มาจากประเทศเพื่อนบ้าน ให้สามารถเข้าออกได้สะดวก รวมทั้งการทำ Single Visa สำหรับนักท่องเที่ยวจากประเทศที่ 3 รวมถึงการสร้างแหล่งท่องเที่ยวชายแดน และปรับปรุงส่งเสริมการลงทุน โรงแรมที่ทันสมัย และควรมีการทบทวนโรงแรมที่เป็น Casino Hotel ตรงด้านชายแดนที่สำคัญของประเทศ

6. การส่งเสริมพัฒนาการส่งออกแบบยั่งยืน

(1) ควรจัดตั้งเป็น “สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการส่งออกและการค้าระหว่างประเทศ” โดยนำหน่วยงานต่างๆของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก รวมทั้งภาครัฐและเอกชนเข้ามาทำงานเชื่อมโยง บูรณาการทั้งด้านแผนงาน ยุทธศาสตร์และงบประมาณ

(2) การกระจายตลาดส่งออกและส่งเสริมการแปรรูปอุตสาหกรรมเกษตร ซึ่งปัจจุบันการส่งออกของไทยประมาณร้อยละ 50 พึ่งพิงอยู่กับสินค้าส่งออก เพียง 10 รายการ และร้อยละ 73 ของการส่งออกทั้งหมด พึ่งพิงอยู่กับตลาดหลักเพียง 6 ประเทศ ซึ่งทำให้ภาคการส่งออกของไทยขาดความยั่งยืนและมีความเสี่ยง

(3) การพัฒนาผู้ส่งออก ทั้งด้านประสิทธิภาพจำเป็นที่จะต้องพัฒนาเชิงประสิทธิภาพการผลิตและต้นทุน ด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรม ด้านมาตรฐานและ NBTs ของประเทศคู่ค้า ด้านการเข้าถึงตลาด ด้านโลจิสติกส์ ด้านกิจกรรมทางการค้า รวมทั้งด้านจัดหาวัตถุดิบจากนอกประเทศโดยเฉพาะการขาดแคลนแรงงาน และผลิตภาพแรงงาน

(4) การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการส่งออก ในกลุ่มรับจ้างการผลิต (OEM) และกลุ่ม SME ผู้ส่งออกสินค้าเกษตร และอุตสาหกรรมเกษตร รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาการค้าชายแดนทั้งด้านโลจิสติกส์เชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน และการพัฒนาด่านชายแดนให้เป็นประตูเศรษฐกิจ

7. ปฏิรูปและแก้กฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจของภาคเอกชน

(1) การพิจารณาแก้ไขกฎหมายซึ่งกฎหมายหลายฉบับของไทยที่ใช้ในปัจจุบัน เป็นกฎหมายที่ล้าสมัย ขัดแย้งกับการทำธุรกรรมด้านการค้า การลงทุน กฎหมายผังเมือง รวมถึงด้านโลจิสติกส์ ทั้งข้ามแดนและระหว่างประเทศ

(2) การแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภาษีที่มีความซ้ำซ้อนและขาดความเหมาะสม โดยเฉพาะด้านผังเมือง รวมทั้งกฎหมายอิเล็กทรอนิกส์ การขอและต่อใบอนุญาตต่างๆ เช่น การขอใบอนุญาตนำเข้า การขอใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน มีความยุ่งยาก โรงงานบางประเภทต้องถึงขั้นรัฐมนตรีเป็นผู้อนุมัติ ทำให้เกิดความล่าช้าต่อภาคธุรกิจ

(3) ทบทวนและยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับแรงงานต่างด้าว ซึ่งพบว่า การขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวมีความยุ่งยากและล่าช้า และมีหน่วยงานของรัฐหลายกระทรวงเกี่ยวกับการควบคุมแรงงานต่างด้าวซึ่งมีความซ้ำซ้อนและขัดแย้ง และก่อให้เกิดคอร์รัปชัน

(4) การปฏิรูปภารกิจและการทำงานของหน่วยราชการต่างๆ รวมทั้งกฎเกณฑ์ข้อบังคับ จะต้องสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงการค้าของโลก และเอื้อต่อความต้องการส่งเสริมขีดความสามารถทางการแข่งขันของภาคเอกชน โดยเฉพาะเมื่อมีการเปิดเสรีทางการค้าในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งการดูแลอัตราแลกเปลี่ยนไม่ให้มีการผันผวน

(5) การพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางการค้า การลงทุน และการค้าชายแดน จะต้องมีการปฏิรูประเบียบข้อบังคับและกฎหมายให้สอดคล้องกับการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และการเป็นศูนย์กลางหรือฮับของภูมิภาค รวมทั้งมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจพิเศษชายแดนหรือการจัดตั้งเขตเมืองพิเศษชายแดน

(6) การปฏิรูปด้านกฎหมาย สามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารทางการค้าต่างๆ ได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทุ่มตลาด (ANTI – DAMPING) และกฎหมายว่าด้วยการครอบงำตลาด

8. ส่งเสริมและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของเอสเอ็มอี

(1) การผลักดันส่งเสริมอุตสาหกรรมเกษตรของ SME ให้มีการรวมตัวกันเป็นเครือข่ายคลัสเตอร์และโซ่คุณค่าเชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมกับภาคการผลิต ทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ การค้า การท่องเที่ยว เพื่อให้สามารถแข่งขัน รองรับการเปิดเสรีของเออีซี

(2) จะต้องให้ SME เข้าถึงโอกาสของการเปลี่ยนแปลงภายใต้โครงสร้างเศรษฐกิจใหม่ของภูมิภาค ซึ่งการค้าเสรีจะก่อให้เกิดการแข่งขัน รัฐจะต้องไม่เข้าไปแทรกแซงค่าจ้าง และต้องส่งเสริม SME ท้องถิ่นให้เข้าใจบริบทของการเปลี่ยนแปลง

(3) การปรับเปลี่ยนบทบาทของธนาคารเอสเอ็มอีแบงก์ ซึ่งขาดความคล่องตัวในการปล่อยสินเชื่อ เนื่องจากติดอยู่ในระบบของการเป็น "ธนาคาร" โดยควรปรับเปลี่ยนเป็นสถาบันส่งเสริมสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งทำหน้าที่ในการปล่อยสินเชื่อภายใต้งบประมาณสนับสนุนของรัฐ

(4) ควรปรับบทบาท สสว. ให้เป็นหน่วยงานขับเคลื่อนและสนับสนุนส่งเสริมขีดความสามารถการแข่งขันของเอสเอ็มอีได้อย่างบูรณาการและหรืออาจนำมารวมกับสถาบันการเงินที่ตั้งขึ้นมาใหม่

9. การปฏิรูปมาตรการการเงิน การคลัง และการส่งเสริมการลงทุน

(1) การปรับเปลี่ยนมาตรการสนับสนุนภาคเอกชนของรัฐ ทั้งด้านการเงินและการคลังให้มีความเหมาะสม ตรงกับความต้องการและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเข้าถึงโอกาส ได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง ซึ่งมาตรการทางการเงินคลังส่วนใหญ่กำหนดโดยกระทรวงการคลัง เกี่ยวข้องกับภาษี

(2) มาตรการทางภาษีและดอกเบี้ยจะต้องให้ผู้ประกอบการเอสเอ็มอีเข้าถึงได้จริง ซึ่งทุกครั้งที่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ มาตรการการลดภาษี หรือการส่งเสริมการลงทุนด้วยการลดภาษีต่างๆ ผู้ที่ได้รับประโยชน์จะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ ขณะที่ผู้ประกอบการรายย่อย เอสเอ็มอี เกษตรกร ภาคบริการไม่สามารถเข้าถึงนโยบายดังกล่าวได้

(3) ดอกเบี้ยนโยบายมักไม่สอดคล้องกับดอกเบี้ยของสถาบันการเงิน โดยสถาบันการเงินยังคงกำหนดอัตราดอกเบี้ยของผู้ประกอบการรายย่อย มีอัตราที่สูงกว่าผู้ประกอบการรายใหญ่ (Prime rate) ซึ่งทำให้ต้นทุนของผู้ประกอบการของเอสเอ็มอีสูงกว่า และเสียเปรียบในการแข่งขัน

(4) การทบทวนภาษีนิติบุคคลให้เกิดความเป็นธรรม บริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ จะมีอัตราภาษีนิติบุคคลที่ต่ำกว่า SME ขณะเดียวกันบริษัทขนาดใหญ่ทั้งของไทยและต่างชาติซึ่งได้รับการสนับสนุนการลงทุนจาก BOI กลับไม่ต้องเสียภาษี ทั้งเครื่องจักร วัตถุดิบ และภาษีนิติบุคคล ซึ่งทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยของไทยเสียเปรียบ

(5) การปฏิรูปด้านการลงทุน ควรปรับบทบาทของ BOI ในการทบทวนการลงทุนจากต่างประเทศ ควรเน้นโครงการที่ใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ หรือลงทุนสูง ไม่ควรส่งเสริมโครงการซึ่งจะเข้ามาแข่งขันแย่งตลาดทั้งในประเทศ และตลาดส่งออก ของผู้ประกอบการไทย

(6) ทบทวนบทบาทของ BOI สำนักงานส่งเสริมการลงทุนไม่ควรสนับสนุนโครงการของนักลงทุนต่างชาติ ซึ่งใช้แรงงานจำนวนมากหรือใช้วัตถุดิบในประเทศ หรือใช้ทรัพยากรในประเทศโดยไม่มีการเพิ่มมูลค่า รวมถึงไม่ควรส่งเสริมโครงการซึ่งส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน

(7) ส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศของนักลงทุนไทย โดยเฉพาะการลงทุนในประเทศเพื่อนบ้าน และประเทศในอาเซียนอย่างจริงจัง มีหน่วยงานรับผิดชอบโดยตรง ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยได้ประโยชน์จากการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ AEC ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการบูรณาการทั้ง BOI กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงต่างประเทศ ซึ่งการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศจะต้องครอบคลุมทั้งด้านข้อมูลข่าวสาร การหาหุ้นส่วน ด้านการตลาด แหล่งเงิน และอื่นๆ ซึ่งลำพัง BOI คงทำได้ไม่หมด

10. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมโยงโลจิสติกส์กับภาคการผลิตและประเทศเพื่อนบ้าน

(1) การเพิ่มประสิทธิภาพการเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐานกับภาคโลจิสติกส์กับภาคเอกชนทั้งที่เกี่ยวข้องกับการค้า อุตสาหกรรม เกษตรและผู้ให้บริการโลจิสติกส์ทั้งในระดับภายในประเทศ ระหว่างประเทศ

(2) การเชื่อมโยงระบบขนส่งและโลจิสติกส์กับประเทศเพื่อนบ้านผ่านโครงสร้างพื้นฐาน ทั้งที่มีอยู่ในปัจจุบันและอนาคต ซึ่งการค้าชายแดนข้ามแดนในอนาคต จะมีบทบาทสำคัญ อีกทั้งการเปิด AEC จะส่งผลศักยภาพต่อการเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ของไทยในภูมิภาค

(3) การเร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางราง เนื่องจาก พรบ. สองล้านล้านบาทต่อรัฐธรรมนูญ ไม่สามารถดำเนินการได้ แต่การพัฒนารถไฟทางคู่ทั่วประเทศและเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ยังมีความสำคัญรัฐบาลจะต้องจัดสรรงบประมาณให้ดำเนินการต่อไปซึ่งจะส่งผลต่อประสิทธิภาพการขนส่งและยังเป็นการลดต้นทุนโลจิสติกส์ เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(4) การพัฒนาการขนส่งในลำแม่น้ำสายหลัก เช่น แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำป่าสัก แม่น้ำแม่กลอง รวมทั้งการพัฒนาท่าเรือชายฝั่งทั้งด้านฝั่งอ่าวไทยและฝั่งอันดามัน เพื่อส่งเสริมการขนส่งทางทะเล จะยังคงมีความสำคัญที่จะต้องมีการพัฒนาต่อเนื่องมากกว่า การไปพัฒนาท่าเรือในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ท่าเรือทวาย

(5) การเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐานกับภาคการผลิต การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทั้งระบบรางและการขนส่งทางน้ำ จะต้องเชื่อมโยงกับภาคการผลิต ซึ่งหมายถึงอุตสาหกรรมและภาคเกษตร จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการส่งเสริมการลงทุน ทั้งที่เกี่ยวข้องกับส่วนรวบรวมและกระจายสินค้า (ICD) ศูนย์กระจายสินค้า หรือ DC รวมทั้งศูนย์ขนส่ง

ตามแนวโครงสร้างพื้นฐานหลัก ทั้งในระดับประเทศและด้านชายแดนหลักที่สำคัญ ซึ่งจะต้องพัฒนาด้านศุลกากรและด้านชายแดนให้มีความเป็นสากล

(6) การทบทวนโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของรัฐบาล ซึ่งให้ผลประโยชน์ไม่คุ้มค่า เช่น โครงการสร้างท่าเรือทวายในประเทศพม่า ใช้เงินลงทุนสูงและอาจไม่คุ้มค่ากับใช้ประโยชน์ของผู้ประกอบการไทย ควรส่งเสริมให้เป็นการลงทุนของภาคเอกชน รัฐบาลไม่ควรเข้าไปเป็นคู่สัญญาโดยตรง

(7) แก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับขนส่งข้ามแดน เพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางโลจิสติกส์ของภูมิภาค รวมทั้งการเจรจากับประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพของการขนส่งข้ามแดนระหว่างประเทศ รวมถึงการเชื่อมโยงข้อมูลและเอกสาร เช่น ระบบ NSW : National Single Window Entry เพื่อให้การขนส่งสินค้าข้ามแดนระหว่างประเทศมีความสะดวก และส่งเสริมต่อการเป็นศูนย์กลางขนส่งของภูมิภาคของไทย

11. การปฏิรูปด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม โทรคมนาคมและการวิจัยเพื่อการพัฒนา

(1) การปฏิรูประบบเศรษฐกิจ เชื่อมโยงกับเทคโนโลยีระดับสูง รวมถึงส่งเสริม R&D ทั้งในภาควิชาการและภาคอุตสาหกรรมโดยเฉพาะ SME รวมทั้งภาคเกษตร ปศุสัตว์ และประมง

(2) การพัฒนาพันธุ์พืช-พันธุ์สัตว์ให้เหมาะสมกับพื้นที่และตรงความต้องการของตลาด โดยเฉพาะการเพิ่มผลผลิตต่อไร่ (YIELD) ซึ่งพืชเศรษฐกิจของไทยค่อนข้างต่ำกว่าของประเทศเพื่อนบ้าน

(3) การส่งเสริมและ พัฒนาการปรับแต่งพันธุกรรม (GMO) ซึ่งกำลังเป็นเทคโนโลยีใหม่ ซึ่งประเทศไทยจะต้องมีการศึกษาและให้ความรู้กับประชาชนและเกษตรกร ซึ่งประเทศต่างๆในโลกกว่า 50 ประเทศ ล้วนมีการปรับแต่งพันธุกรรมพืช (GMO) รวมทั้งหลายประเทศในอาเซียน เช่น มาเลเซีย เป็นต้น

(4) การส่งเสริมให้ภาคเอกชนมีการวิจัยและพัฒนาทั้งด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรม โดยรัฐจะต้องมีงบประมาณสนับสนุน อีกทั้งต้องมีมาตรการการคลังเข้ามาสนับสนุน รวมถึงการส่งเสริมและช่วยเหลือในด้านการจัดสิทธิบัตรและสิทธิบัตร

12. การปฏิรูปตลาดทุนและตราสารหนี้

(1) การส่งเสริมตลาดทุนและตราสารหนี้ให้เป็นเครื่องมือระดมทุนของภาคเอกชน ในประเทศที่พัฒนาตลาดทุน ตราสารหนี้ และอนุพันธ์ ถือเป็นภาคส่วนเศรษฐกิจ และจะมีบทบาทความสำคัญในฐานะเป็นแหล่งระดมทุนของภาคเศรษฐกิจ ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ ซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจไทยในอนาคต ตลาดทุนและตราสารหนี้ รวมทั้งอนุพันธ์ทางการเงินในรูปแบบต่างๆ จะมีบทบาทและความสำคัญมากขึ้น ซึ่งประเทศที่พัฒนาแล้วตลาดทุนและตราสารหนี้ เป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจ ควบคู่ไปกับภาคการผลิต จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการปฏิรูป

(2) การปฏิรูปแนวทางการปฏิรูปตลาดทุนไทย จะต้องเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะความรู้พื้นฐานทางการเงิน ทั้งระดับการศึกษา ภาครัฐ ภาคประชาชน การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการไทย โดยเฉพาะ SME สามารถเข้าถึงตลาดตราสารหนี้ ในฐานะเป็นเครื่องมือระดมทุนเพิ่มสภาพคล่องและดอกเบี้ยต่ำแก่ธุรกิจ

(3) การพัฒนาตลาดเกษตรล่วงหน้า จะทำให้เกษตรกรไทยมีทางเลือก ที่จะผลิตหรือกำหนดราคาที่จะขาย อีกทั้งตลาดเกษตรล่วงหน้าจะเป็นเครื่องมือบริหารความเสี่ยงของราคาสินค้าเกษตร และทำให้เกษตรกรปลอดจากการครอบงำทางการเมือง

(4) การส่งเสริมให้ประชาชนและภาคธุรกิจของไทย โดยเฉพาะ SME สามารถเข้าถึงตลาดทุนและตลาดการเงิน ซึ่งปัจจุบันการจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์ มีต้นทุนที่สูง อีกทั้งมีข้อจำกัดมากมาย ซึ่ง SME ไทย ไม่สามารถเข้าถึงได้ จึงควรให้มีสถาบันให้ความรู้ความเข้าใจต่อผู้ประกอบการอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะทำให้ภาคธุรกิจรายย่อยไทย สามารถเข้าถึงแหล่งเงินอย่างแท้จริง

13. แนวทางการปฏิรูปการค้าชายแดนให้เป็นการค้าข้ามแดนระหว่างประเทศ

แนวทางการพัฒนาพื้นที่ชายแดนและด่านชายแดน จำเป็นจะต้องมีการเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐานและด้านการอำนวยความสะดวกทางการค้า โดยเฉพาะการยกระดับด่านชายแดนที่สำคัญ ซึ่งจะเป็นจุดเชื่อมโยงเศรษฐกิจ (Corridor Connectivity) ทั้งภายใต้ระเบียงเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ (North-South Economic Corridor: NSEC) ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor: EWEC) และระเบียงเศรษฐกิจใต้ (South Economic Corridor: SEC) รวมทั้งการปรับเปลี่ยนบทบาทการพัฒนาการค้าชายแดน โดยให้มีการแยกการพัฒนาออกไปเป็น 5 ระดับ ดังนี้

(1) การค้าชายแดน หรือ Border Trade ซึ่งเป็นการค้าชายแดนคือเป็นลักษณะการค้าของอำเภอหรือเมืองที่ติดกับชายแดน ซึ่งควรส่งเสริมบทบาทของชุมชนและท้องถิ่นในพื้นที่ให้เข้าถึงโอกาสของการพัฒนา

(2) การค้าข้ามแดนระหว่างประเทศ เป็นรูปแบบของการค้าในระดับนานาชาติ โดยสินค้าทั้งการนำเข้า (Import) และส่งออก (Export) ซึ่งจะต้องมีการขนส่งสินค้าผ่านด่านชายแดนทั้งเข้าและออกไปสู่จุดหมายปลายทางในประเทศเพื่อนบ้าน (ไม่ใช่เพื่อไปจำหน่ายบริเวณชายแดน) ซึ่งรูปแบบการพัฒนาจะมีมิติที่แตกต่างกับการค้าชายแดน

(3) การส่งเสริมอุตสาหกรรมชายแดน หรือ Border Manufacturing Investment เป็นแนวความคิดการส่งเสริมให้มีการลงทุนในพื้นที่จังหวัดชายแดนฝั่งไทย โดยเฉพาะแนวพื้นที่ติดชายแดน ซึ่งจะทำให้เป็นการสกัดกั้นการเคลื่อนย้ายแรงงานเขาไปในส่วนกลาง และส่งเสริมแรงงานต่างด้าวแบบเข้าไปเย็นกลับ

(4) การส่งเสริมอุตสาหกรรมชายแดนประเทศเพื่อนบ้าน การเปิด AEC จะเป็นโอกาสให้นักลงทุนไทย เข้าไปลงทุนบริเวณชายแดนของประเทศเพื่อนบ้านซึ่งมีแรงงานจำนวนมาก และราคาถูก เช่นที่จังหวัดศรีสะเกษ

ประเทศกัมพูชา ซึ่งสามารถดำเนินการในลักษณะ Co-Production คือส่งวัตถุดิบจากฝั่งไทย ไปใช้แรงงานประเทศเพื่อนบ้าน และชนกลับเข้ามาผลิตหรือประกอบเพิ่มเติมในเขตพื้นที่ฝั่งไทย และหรือสินค้าในประเทศเพื่อนบ้านโดยส่งออกผ่านประเทศไทย ไปเป็นประเทศที่สาม ซึ่งจะต้องมีการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะของ การส่งเสริมเขตการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมชายแดนแบบเมืองคู่แฝด เป็นแนวคิดการส่งเสริมให้นักลงทุนไทยไปลงทุนในพื้นที่ชายแดนของประเทศเพื่อนบ้าน โดยส่งเสริมให้เป็นหนึ่งนิคมอุตสาหกรรมแบบสองประเทศ เป็นการพัฒนาร่วมกันกับประเทศเพื่อนบ้าน เช่น แม่สอด-เมียวดี ซึ่งเป็นการใช้ประโยชน์เชิงพื้นที่ ด้านแรงงานและสิทธิประโยชน์ทางภาษ้นำเข้า GSP

(5) การส่งเสริมยกระดับด้านชายแดนเป็นเมืองเศรษฐกิจพิเศษชายแดน เป็นกรอบนโยบายของ GMS ที่ต้องการให้เกิดเมืองชายแดน ซึ่งมีศักยภาพโดยเวียดนามกำหนดให้เมืองมังกาย (MONGCAI) ซึ่งเป็นเมืองชายแดนของประเทศเวียดนามเชื่อมต่อกับเมืองด่งซิง ซึ่งอยู่ในมณฑลกว่างสีของประเทศจีน และเมืองสวันเขตของประเทศ สปป. ลาว กำหนดให้เป็นเมืองต้นแบบ (Border City Model) กรณีของประเทศไทยเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน อาจต้องมีการทบทวนใหม่ เนื่องจากเวลาเปลี่ยนไป ปัจจัยแวดล้อมของประเทศเพื่อนบ้านก็มีการเปลี่ยนแปลง ส่งผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของไทย ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยขาดแรงงานและมีค่าจ้างสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน 2-3 เท่า อีกทั้งการขาดแคลนวัตถุดิบและการถูกตัดสิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือ GSP รวมทั้งต้นทุนที่ดินและปัจจัยเกี่ยวกับกฎหมายทั้งฝั่งเมืองและสิ่งแวดลอม ปัจจัยที่กล่าวข้างต้น ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตในประเทศไทยสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้าน

14. การปฏิรูประบบราชการไทยให้ปลอดจากคอร์รัปชัน

(1) การแก้ปัญหาคอร์รัปชันหรือสิทธิขาดเสียในการเลือกตั้งอย่างเป็นระบบ ทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น ซึ่งเป็นรากเหง้าของการทุจริตในระบบราชการไทย ซึ่งการคอร์รัปชันส่งผลต่อต้นทุนทั้งทางตรงและทางอ้อมของภาคธุรกิจและภาคการผลิต รวมทั้งต่อความเชื่อมั่นด้านการลงทุน ลดประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจและส่งผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ

(2) การปฏิรูประบบราชการไทยและหน่วยงานของรัฐให้ปลอดจากการคอร์รัปชันต้องทำอย่างเป็นระบบ มีหน่วยงานอิสระรับผิดชอบ ซึ่งต้องได้รับงบประมาณสนับสนุนอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง เพราะคอร์รัปชันเป็นต้นทุนของธุรกิจ มีผลต่อขีดความสามารถในการแข่งขัน เห็นได้จากดัชนีขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยมีการลดลงต่อเนื่อง

(3) การให้มีหน่วยงานในรูปแบบของสำนักงานป้องกันคอร์รัปชันของราชการและรัฐวิสาหกิจเพื่อให้เป็นหน่วยงานสำหรับตรวจสอบมีระบบการตรวจสอบข้าราชการโดยเฉพาะ และเป็นหน่วยงานดูแลการบริหารโครงการลงทุนของหน่วยงานราชการและรัฐวิสาหกิจ ให้เกิดความโปร่งใส สุจริตปลอดจากค่าสินบนและการคอร์รัปชันในรูปแบบต่างๆ ซึ่งการแก้ปัญหาคอร์รัปชันจะทำให้ประหยัดเงินค่างบประมาณและจะทำให้เกิดการใช้จ่ายงบประมาณได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(4) การปรับเปลี่ยนบทบาทของ ปปช. ให้เป็นหน่วยงานตรวจสอบและพิจารณาคดี เฉพาะคอร์รัปชันซึ่งเกี่ยวข้องกับนักการเมือง ซึ่งจะทำให้ปริมาณของปปช.ลดลง ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการพิจารณาและลงโทษนักการเมือง

(5) การให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการต่อต้านคอร์รัปชัน โดยให้มีระบบข้อมูลสำหรับประชาชนเข้าไปติดตามการเบิกจ่ายของภาครัฐ ทั้งด้านจัดซื้อ จัดจ้าง

15. การแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำและความยากจนของภาคเกษตรด้วยการปฏิรูประบบเกษตรแผนใหม่

(1) การเพิ่มรายได้เกษตรกรอย่างยั่งยืน จะต้องเพิ่มมูลค่าสินค้าเกษตร และประศัตว์ รวมทั้งประมง ด้วยการให้มีการแปรรูป โดยเฉพาะด้านการส่งออกซึ่งพบว่าประมาณร้อยละ 76 อยู่ในภาคอุตสาหกรรม ขณะที่สินค้าเกษตร ประศัตว์และประมง มีตัวเลขอยู่ในภาคส่งออกเพียงร้อยละ 9.94 โดยที่ผ่านมาราคามีการผันผวน ซึ่งปีที่ผ่านมาสินค้าเกษตร ส่งออกติดลบเชิงเงินบาทถึงร้อยละ -5.04 จำเป็นที่จะต้องพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรให้มีสัดส่วนที่สูงขึ้น จากปัจจุบันที่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ 7.57 ของการส่งออกทั้งหมด

(2) การมียุทธศาสตร์การแปรรูปสินค้าพืชเศรษฐกิจ จะต้องมีการเชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรมแบบคลัสเตอร์ เช่น อ้อยและปาล์มน้ำมันไปสู่พลังงานทดแทนรูปแบบต่างๆ หรือไบโอพลาสติก ขณะที่ยางจะต้องมีการพัฒนาไปสู่การแปรรูปลดสัดส่วนการส่งออกในรูปของยางที่เป็นวัตถุดิบให้มากที่สุด และข้าวควรส่งเสริมวิจัยในการแปรรูปให้เป็นอาหารสำเร็จรูปในรูปแบบต่างๆ เพื่อเพิ่มมูลค่า

(3) การปฏิรูปประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตร ทั้งด้านเทคโนโลยีเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและลดการใช้แรงงาน รวมทั้งการพัฒนาพันธุ์พืชและพันธุ์ประศัตว์ให้เหมาะสมกับพื้นที่และตรงกับความต้องการของตลาด

(4) การแก้ปัญหาขาดแคลนแรงงานในภาคเกษตร โดยการให้มีการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวอย่างเป็นระบบ โดยการศึกษาจากประเทศต้นแบบ เช่น ประเทศอิสราเอล จอร์แดนและไต้หวัน เป็นต้น

(5) การลดต้นทุนส่วนสูญเสียการควบคุมคุณภาพของสินค้าเกษตร รวมถึงการทำเกษตรสีเขียว ด้วยการส่งเสริมการใช้ปุ๋ยและยาฆ่าแมลงที่ผลิตจากชีวภาพไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

(6) การวางแผนการผลิตล่วงหน้าและการจัดโซนนิ่ง พื้นที่การเกษตรให้เหมาะสมกับพืชแต่ละชนิด โดยเฉพาะข้าวและยาง รวมทั้งมันสำปะหลัง และส่งเสริมความเข้มแข็งของวิสาหกิจชุมชน เชื่อมโยงกับภาคอุตสาหกรรม

(7) การส่งเสริมและพัฒนาเครื่องมือบริหารความเสี่ยงสินค้าเกษตร เช่น ตลาดล่วงหน้าสินค้าเกษตร รวมทั้งแนวทางการผลักดันตราสารอนุพันธ์สินค้าเกษตร เป็นต้น

(8) การให้มีระบบแบ่งปันผลประโยชน์เกษตรกรกับอุตสาหกรรม โดยแบ่งออกเป็นคลัสเตอร์ เช่น ข้าวกับโรงสี ชาวสวนยางกับอุตสาหกรรมแปรรูปยางแผ่นและยางแท่ง โดยจัดให้มีหน่วยงานของรัฐเข้ามารับผิดชอบร่วมกับภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกร โดยนำกรณีศึกษาสำนักงานอ้อยและน้ำตาลเป็นต้นแบบ

16. การปฏิรูปด้านการศึกษา

(1) การทบทวนและปฏิรูประบบการศึกษาทั้งระบบ ตั้งแต่ระดับประถมจนถึงระดับมหาวิทยาลัย รวมถึงการปรับคุณภาพ โดยการเทียบประสบการณ์การทำงาน เพื่อให้แรงงานนอกระบบการศึกษาสามารถปรับคุณภาพวิชาชีพเข้ากับระบบการศึกษา

(2) ส่งเสริมให้มีการศึกษาทั้งแบบสหกิจศึกษาและโรงเรียนในโรงงาน เพื่อเป็นการพัฒนาแรงงานระดับกลางในภาคอุตสาหกรรมให้มีทักษะสอดคล้องกับมาตรฐานของอาชีวศึกษา

(3) การพัฒนาศักยภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นสาขาการผลิตครูของประเทศ โดยเฉพาะสาขาวิทยาศาสตร์ สาขาอาชีววะ และสาขาวิชาชีพอื่นๆ โดยเน้นเชิงคุณภาพมากกว่าปริมาณ

(4) การปรับเปลี่ยนหลักสูตรการเรียนการสอนให้เป็นสากลสอดคล้องกับอาเซียนตั้งแต่ระดับประถมตอนต้น จนถึงระดับมัธยมปลาย โดยหลักสูตรจะต้องมีความเป็นสากลสอดคล้องกับสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกและภูมิภาค ซึ่งมหาวิทยาลัยจะต้องเชื่อมโยงกับภาคธุรกิจ และความต้องการของตลาด

(5) ควรส่งเสริมหลักสูตรอาชีวศึกษาและหรือสาขาวิชาชีพเฉพาะ รวมทั้งสาขาเกษตรกรรม ปศุสัตว์ และประมง รวมทั้งด้านบริการทั้งด้านการท่องเที่ยว โลจิสติกส์ ภาครัฐบริการ และการค้ารายย่อย ซึ่งจะเป็นการสร้างผู้ประกอบการเอสเอ็มอี ซึ่งจะเป็รากฐานของกรพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนของประเทศ

(6) ท้องถิ่นจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตรการศึกษา โดยเฉพาะในมหาวิทยาลัยราชภัฏต่างๆ ซึ่งจะต้องมีหลักสูตรหรือสาขาทางเลือกสอดคล้องกับวิถีชีวิต เศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมของแต่ละชุมชน

17. การปฏิรูปสื่อมวลชน

(1) เพิ่มสัดส่วนเวลาด้านเนื้อหาที่เป็นความรู้ด้านการเมือง ในการเพิ่มเนื้อที่ของสื่อมวลชน ที่เป็นวิทยุและโทรทัศน์ โดยเพิ่มสัดส่วนเวลาในการให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเมือง การมีส่วนร่วม การต่อต้านคอร์รัปชั่น และเกี่ยวกับผลเสียของการขายเสียงทั้งในระดับประเทศและท้องถิ่น

(2) การให้สื่อมวลชนปลอดจากนายทุนการเมือง ควรมีการจัดตั้งองค์กรควบคุมจริยธรรมของสื่อมวลชน เพื่อให้ปลอดจากการครอบงำของนายทุนการเมืองซึ่งเข้ามาซื้อสื่อมวลชน ทำให้สื่อมวลชนขาดความเป็นอิสระ ควรมีการจัดตั้งองค์กรควบคุมจริยธรรมสื่อมวลชนคล้าย “สภานายความ” โดยให้สื่อมวลชนทุกแขนงที่เป็นของเอกชนจะต้องเป็นสมาชิกเพื่อที่จะให้มีการนำเสนอข่าวในทุกด้าน ที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและนักการเมือง ไม่ให้เกิดการ

ได้เปรียบหรือเสียเปรียบ อีกทั้งควบคุมไม่ให้สื่อมวลชนหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องแสวงหาผลกำไรจนเกินควร จนละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ของสื่อมวลชน

(3) การปฏิรูปสื่อมวลชนของรัฐ ให้เป็นสื่อของประชาชนอย่างแท้จริง โดยจะต้องมีกฎหมายหรือข้อบังคับที่จะต้องเป็นสัดส่วนเวลาสำหรับการประชาสัมพันธ์งานของรัฐบาล ขณะเดียวกันก็ต้องมีสัดส่วนเวลาประชาสัมพันธ์ของพรรคฝ่ายค้าน และรายการที่เกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจด้านการเมือง รวมถึงการทุจริตคอร์รัปชัน การไม่ขายเสียงเลือกตั้งและกิจกรรมอื่นๆ และการเสนอข่าวตรงตามข้อเท็จจริง

www.tanitsorat.com

ณ วันนี้มีผู้เยี่ยมชมเว็บไซต์ จำนวน

0	0	9	1	4	4	2	6
---	---	---	---	---	---	---	---

เว็บไซต์คลังสมอง รวบรวมข้อมูลข่าวสารด้านวิชาการ ด้านเศรษฐกิจ ด้านโลจิสติกส์ รวมทั้งพาวเวอร์พอยท์ และ e-Book เช่น รายงานผลกระทบภาคการส่งออกภายใต้เศรษฐกิจโลกชะลอตัว รายงานยุทธศาสตร์หุ้นส่วนเศรษฐกิจ การลงทุนประเทศเพื่อนบ้านฯ รายงานการศึกษาความต้องการภาคเอกชนและการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ จากแผนพัฒนาระบบขนส่งฯ และหนังสือด้านโลจิสติกส์ต่างๆ

(สนใจเทปบันทึกการสัมภาษณ์ สามารถติดตามได้ที่ www.youtube.com โดยใช้คีย์เวิร์ด ดร.ธนิต โสรัตน์)